

Arrest

nr. 281 085 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDEVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren de Kirgizische nationaliteit te hebben en respectievelijk te zijn geboren op 28 maart 1979 en 22 april 1982.

1.2. Verzoekers komen in 2 april 2022 Europa binnen via Spanje, in het bezit van een visum type C.

1.3. Verzoekers bieden zich op 7 juli 2022 aan bij de gemeente Lier, teneinde een verklaring van inschrijving af te leggen. Zij blijken in het bezit te zijn van vervalste Roemeense identiteitsdocumenten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 augustus 2022 beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde plaats, ten aanzien van beide verzoekers.

1.5. Verzoekers dienen op 18 augustus 2022 verzoeken om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 oktober 2022 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, ten aanzien van beide verzoekers. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Koreaanse origine, geboren op 28/03/1979 te Bishkek, en bent orthodox christen. U heeft twee universitaire diploma's en werkte lange tijd als werknemer bij een bedrijf. Daar leerde u uw huidige partner kennen, A.M. (ov [...]), met wie u sinds 2012 een relatie heeft. Uw partner had reeds een kind uit haar eerste huwelijk, A.Z.. Uw partner is etnisch Kirgies en is moslima. Jullie gingen al snel samenwonen, hoewel jullie beider familie tegen jullie relatie gekant waren omwille van jullie verschillende etnisch-culturele achtergrond.

In 2014 was u aanwezig op een familiefeest van de familie van uw echtgenote, toen u het aan de stok kreeg met haar jongste broer. De discussie mondde uit in een zwaar gevecht, waarbij u hard geslagen werd door uw schoonbroer en enkele anderen uit zijn entourage. U belandde in het ziekenhuis met letsels aan uw benen en een hersenschudding, u lag anderhalve maand in het ziekenhuis. Op uw aandringen contacteerde uw partner de politie, die u in het ziekenhuis kwam opzoeken om een verklaring af te nemen. Kort nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, werd u ontboden op het politiekantoor. De zaak werd met u overlopen en u kreeg het voorstel om de klacht tegen uw schoonbroer te laten vallen. U tekende voor akkoord en maakte geen gebruik van de beroepsmogelijkheden om de klacht toch door te zetten. U vermeed uw schoonfamilie angstvallig en veranderde meerder keren van adres om niet door hen gevonden te worden. Wel hadden zowel u als uw echtgenote nog telefonisch contact met uw schoonfamilie.

In 2017 werd u door uw jongste schoonbroer opgebeld toen u naar huis liep van uw werk. Hij vroeg af te spreken. U ging hier op in en liep hem tegemoet. Terwijl u hem naar u zag toelopen, werd u plots langs achteren hard op het hoofd geslagen. U kwam bij in het ziekenhuis, waar u gehecht werd aan een hoofdwonde. U mocht diezelfde dag nog naar huis en deed geen beroep op de politie.

Hierna had u geen enkel contact meer met uw schoonfamilie.

In 2018 liep u op straat toen drie onbekende mannen u kruisten. Plots haalde één van hen uit met een mes, waarna ze wegliepen. U werd geraakt aan de knie en hield er een schram aan over. U vermoedt dat de mannen door uw schoonbroer zijn gestuurd.

In 2019 bent u wettelijk gehuwd met uw huidige partner.

Op 30 december 2021 liep het echter wederom mis. Toen u 's avonds nog even iets wou gaan halen uit uw wagen, werd u door twee onbekende mannen aangesproken. Zodra u antwoordde, werd u door hen en nog twee andere onbekenden in een auto gestopt en werd u naar een plek gebracht waar ze u in elkaar sloegen. Ze dreigden dat u moest weggaan van uw vrouw, dat u anders vermoord zou worden en schoten in de lucht. Uw werd omwille van uw ernstige verwondingen opgenomen in het ziekenhuis, waar u ongeveer een maand verbleef. U vroeg uw echtgenote intussen jullie vertrek te regelen en de nodige documenten en visa hiervoor te regelen.

Op 02 april 2022 vertrokken u, uw echtgenote en uw stiefdochter vanuit Kirgizië naar Spanje met een tussenstop in Istanboel (Turkije). Van Spanje vlogen jullie vervolgens naar Eindhoven, van waar jullie verder reisden naar België. Jullie hadden intussen via een website contact gelegd met personen die jullie documenten zouden bezorgen waarmee jullie probleemloos in België zouden kunnen verblijven. Na enige tijd wachten verkregen jullie van hen Roemeense identiteitsdocumenten, waarmee jullie zich bij de gemeente Lier aanboden voor inschrijving. Daar werd vastgesteld dat deze Roemeense

identiteitsdocumenten vals waren. Bij een woonstcontrole door de politie werden jullie overgebracht naar een FITT-woning van de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat jullie zich illegaal op het Belgische grondgebied bevonden. Daar dienden jullie op 18/08/2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken neer : jullie reispassen, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote, de geboorteakte van uw stiefdochter, de toelating van haar biologische vader om met het kind naar het buitenland te reizen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en uw nationaliteit door valse documenten te verstrekken, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofd echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Immers, uw asielrelaas is ongeloofwaardig. Het bevat immers talrijke ernstige tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en omissies en anomalieën.

U haalde aan dat het eerste zwaarwichtige incident zich zou hebben voorgedaan in 2014, tijdens een familiefeest. U zou er betrokken zijn geraakt in een zwaar gevecht met uw schoonbroer, waarna u anderhalve maand in het ziekenhuis diende te worden opgenomen om te herstellen van uw verwondingen (CG p. 14-15). U kan opmerkelijk weinig bijzonderheden verstrekken over het bewuste familiefeest waar deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. Zo weet u niet meer wie het feest organiseerde, noch ter welke gelegenheid. Ook kan u geen enkele informatie verstrekken over de privékliniek waar u toch anderhalve maand zou verbleven hebben (CG p.14-15). Nochtans verklaarde uw vrouw dat u telkens wanneer u medische zorgen nodig had altijd verzorgd werd in dezelfde privékliniek waar een ver familielid en tevens goede vriend van u aan het hoofd stond, en die slechts 3 blokken van jullie huis gelegen was (CG echtgenote p. 4,6). Nog opvallender is bovendien dat uw **echtgenote geen enkele melding heeft gemaakt** van dit eerste, ernstige incident in 2014 (CGVS vragenlijst vrouw, CG gehoorverslag vrouw). Ze geeft bovendien aan dat u slechts 2 keer in het ziekenhuis belandde na een incident, en dat dit in 2017 en 2021 was (CG echtgenote, p.6).

U verklaarde dat het eerstvolgende incident zich in 2017 zou hebben voorgedaan. U stelt dat u laat in de avond van het werk op weg was naar huis, dat u onderweg werd gebeld door uw schoonbroer die u wilde ontmoeten, en op straat uw schoonbroer u tegemoet kwam. Het eerstvolgende dat u zich herinnert is dat u bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis. Hoe u in het ziekenhuis was beland, weet u niet. Nadat uw hoofdwonde werd gehecht zou uw echtgenote zijn toegekomen en jullie keerden diezelfde dag nog naar huis terug (CG p.16-17). Uw echtgenote daarentegen deed een heel ander relaas over het bewuste incident in 2017. Zij verklaarde dat het incident in 2017 zich voordeed op de verjaardag van haar dochter, dat u toen samen met uw echtgenote thuis was en hielp bij de voorbereidingen van de verjaardag van het kind, toen u gebeld werd door uw schoonbroer. U zou uw vrouw hebben ingelicht dat u even weg moest, maar snel zou terugkomen. Zijzelf zou u vervolgens enige tijd later bewusteloos in een park hebben gevonden, waarna u weer bij bewustzijn kwam en u samen met uw vrouw en de familiedokter met een taxi naar het ziekenhuis reed. Nog volgens uw echtgenote zou u vervolgens anderhalve maand in het ziekenhuis hebben gelegen om te herstellen van uw verwondingen (CG echtgenote, p.4-6). Ze stelde immers meermaals dat uw "hoofd gebroken" was, en ook u verklaarde initieel ten overstaan van de DVZ nog dat u in 2017 een schedelbreuk opliep (CGVS vragenlijst, rubriek 3.5), waar u ten overstaan van het CGVS enkel verklaarde dat u een hoofdwonde had die gehecht werd. Jullie verklaringen over het enige door jullie aangehaalde incident in 2017 zijn dan ook **flagrant tegenstrijdig**, en dus bedrieglijk. Aangezien

er in de jaren voordien en een ruime periode nadien zich geen andere significante incidenten hebben voorgedaan, kan een simpele verwarring of vergissing worden uitgesloten. De manifest bedrieglijke verklaringen omtrent één van de zwaarwichtigste vervolgingsfeiten die u aanhaalde, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid reeds drastisch.

Gevraagd of u na 2017 nog contact heeft gehad met uw schoonfamilie, stelt u dat u in 2018 nog contact had. U verduidelijkt dat u toen immers opnieuw werd aangevallen door uw schoonbroer (CG p.18), maar uit uw nadere verklaringen blijkt louter dat u toen op straat drie onbekenden kruiste, waarbij u plots gewond raakte aan uw knie na een uithaal met een mes en het drietal hierna meteen wegluchtte (CG p.18). U hield er slechts een schrammetje aan over, en deed geen beroep op de politie. U slaagt er niet objectieve elementen aan te halen die aantonen dat dit uiterst bizarre voorval, voor zover geloofwaardig, een bewuste vervolgingsdaad zou zijn geweest die werd aangestuurd door uw schoonfamilie, u vermoedt slechts dat het om een aanval op bestelling van uw schoonfamilie was (CG p.18). Hierbij dient benadrukt dat de twee eerdere, zwaarwichtige incidenten beiden volstrekt ongeloofwaardig zijn, waardoor ook aan uw beweringen omtrent het incident in 2018 danig kan getwijfeld worden. Zo blijkt ook hier weer dat de verklaringen van uw echtgenote niet stroken met uw voorstelling van de feiten. Waar u aangeeft dat men u probeerde verwonden met een mes en de ouders meteen daarna wegliepen, beweert uw vrouw dan weer dat u toen ook zwaar geslagen zou zijn, dat zij “denkt” dat u met een mes bedreigt werd en dat u blauwe plekken had (CG echtgenote p.7).

Waar uit uw verklaringen blijkt dat er zich hooguit vier incidenten zouden hebben voorgedaan, met name in 2014, 2017, 2018 en 2021, en u tussen 2017 en eind 2021 geen enkel contact heeft gehad met uw schoonfamilie, beweert uw vrouw daarentegen dat er zich in de periode 2017-2021 heel veel incidenten hebben voorgedaan, ze verklaarde dat ze weet heeft van zeker 8 à 10 incidenten waarbij u verwondingen opliep en dat u nog veel dingen verzwijgt (CG echtgenote p.7).

U stelde nog dat het enige overige incident zich zou hebben voorgedaan op 30 december 2021. U verklaarde ten overstaan van het CGVS dat u die dag door vier onbekenden in een auto werd meegenomen, geslagen werd, u werd bedreigd dat u niet meer met uw vrouw mocht samenblijven en dat men u volgende keer zou doden (CG p. 18-19). U stelde duidelijk dat uw schoonbroer hierbij zelf niet aanwezig was (CG p.19). Nochtans werd u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wanneer u uw jongste schoonbroer voor het laatst in levende lijve gezien had, waarop u repliceerde : “Het was in 2021, op 30 december. Toen was het laatste gevecht”. U voegde er zelfs nog expliciet aan toe : “De laatste keer, toen dit gebeurde, zei hij : volgende keer maak ik je gewoon dood. Dat herinner ik me heel goed”(CG p. 8). U spreekt zichzelf dan ook duidelijk tegen over het al dan niet aanwezig zijn van uw schoonbroer bij het laatste incident dat zich voor uw vertrek uit Kirgizië zou hebben voorgedaan. Opnieuw zijn uw beweringen over de kern van uw relaas, met name ernstige gewelddaden gepleegd door uw schoonbroer, manifest tegenstrijdig en dus ongeloofwaardig.

Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd : U beweerde dat u naar aanleiding van dit incident in 2014 voor het eerst en het laatst beroep deed op de politie (CG p.15-16), maar van uw contact met de politie (zoals uw klacht en uw akkoord om de zaak te sluiten zonder gevolg) kan u niet het minste begin van bewijs aanbrengen. Ook van uw herhaalde nood aan medische verzorging naar aanleiding van het fysiek geweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, legt u geen enkel begin van bewijs neer (CG p.12, 15). Dient benadrukt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden, quod non in casu: u heeft voor de afwezigheid van bewijsstukken niet de minste redelijke verklaring. Dat jullie halsoverkop vertrokken met slechts enkele koffers (CG p.15), gaat voorbij aan uw bewering dat uw problemen al sinds 2012 aanslepen, dat het laatste concrete incident zich in december 2021 voordeed en jullie uiteindelijk pas in april 2022 vertrokken zijn, nadat jullie eerst nog alle nodige reisdocumenten, visa (en zelfs valse Roemeense identiteitsbewijzen) geregeld hadden. In de geschetste context had u voldoende tijd en mogelijkheden om alle relevante bewijsstukken te verzamelen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat u sinds 2 april 2022 in België verblijft. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. U liet niet alleen na dit te doen, u wachtte nog tot juli/juni 2022 om zich in te schrijven bij de gemeente met valse Roemeense identiteitsdocumenten, en diende pas een verzoek tot internationale bescherming in op

18/08/2022, pas na uw arrestatie en overbrenging naar een gesloten centrum met het oog op jullie repatriëring. Dergelijke handelswijze getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele intentie had een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en jullie van plan waren zich louter van de valse Roemeense identiteitsdocumenten te bedienen om zich een verblijf in België te forceren. U insinueert dat u zich om de tuin heeft laten leiden, dat u opgelicht werd (CG p.10-11). Dergelijke vergoelijking kan geenszins aanvaard worden. Jullie hebben zelf doelbewust jullie komst naar Europa georganiseerd en zijn beiden universitair geschoold (zie administratief dossier DVZ). Er mag dan ook aangenomen worden dat jullie in staat waren om betrouwbare informatie over de verblijfsprocedures en mogelijkheden in België op te zoeken en een geïnformeerde beslissing te maken over welke stappen jullie dienden te ondernemen om zich op legale wijze in België te vestigen en de mogelijkheden om internationale bescherming aan te vragen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Jullie Kirgizische paspoorten, geboorteaktes, huwelijksakte en ouderlijke toestemming om met het kind het land te verlaten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische origine, geboren op 22/04/1982 te Prejevalsk, en bent moslima. Sinds uw studies woonde u in Bishkek, u behaalde een universitair diploma en werkte als chemicus in een laboratorium. Daar leerde u uw huidige partner kennen, V.Y. (ov [...]), met wie u sinds 2012 een relatie heeft. Uw partner is etnisch Koreaan en is orthodox christen. Jullie gingen al snel samenwonen, hoewel jullie beider familie tegen jullie relatie gekant waren omwille van jullie verschillende etnisch-culturele achtergrond. U heeft een minderjarige dochter uit uw eerste huwelijk, A.Z..

Sinds de start van jullie relatie kennen jullie problemen met jullie familie, omdat beide families tegen jullie relatie gekant zijn. Vooral uw jongste broer moeide zich actief in jullie gezinsleven, en had meermaals verhitte ruzies met uw echtgenoot. Uw echtgenoot werd door uw familieleden meermaals geslagen en belaagd, en hij belandde ook meermaals in het ziekenhuis omwille van de verwondingen die hij hierbij opliep. Zo vond in 2017 een ernstig incident plaats waarbij uw echtgenoot een schedelbreuk opliep en gedurende anderhalve maand in het ziekenhuis moest herstellen. Ook in 2018 was er een incident, en in december 2021 werd hij opnieuw ernstig toegetakeld en lag hij wederom een maand in het ziekenhuis. Na het laatste geval van agressie vroeg uw man vanuit zijn ziekenhuisbed om de nodige documenten en visa te regelen voor jullie vertrek.

Op 02 april 2022 vertrok u met uw man en kind uit Kirgizië. Jullie reisden met Spaanse visa van Kirgizië naar Spanje, met transit in Turkije. Vanuit Spanje reisden jullie naar Eindhoven, vanwaar jullie verder reisden naar België en zich vestigden in Lier. Jullie waren in het bezit gekomen van valse Roemeense identiteitsdocumenten op jullie naam en boden zich hiermee in de zomer van 2022 aan bij de stad Lier met het oog op inschrijving. Bij een woonstcontrole door de politie op 17/08/2022, werden jullie meegenomen en naar een FITT-woning van de DVZ overgebracht. Vanuit dit gesloten centrum dienden jullie een dag later een eerste verzoek tot internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en uw nationaliteit door valse documenten te verstrekken, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Aangezien u zich ter staving van uw verzoek in hoofdzaak beroept op de problemen die uw echtgenoot gekend zou hebben in uw land, en het relaas van uw echtgenoot ongeloofwaardig werd geacht, wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

[...]

Hoewel u verwijst naar de problemen die uw echtgenoot zou gekend hebben, geeft u ook aan dat u zelf ook onder druk werd gezet door uw familie om uw echtgenoot te verlaten. Ze probeerden u verbaal te overtuigen om van hem weg te gaan, en scholden u soms ook uit. Desondanks bleef u zelf nog contact houden met hen (CG p. 7-8). U haalt ook aan dat u aan het begin van jullie relatie, in 2013, zwanger was geraakt. U zou dit nieuws zelf aan uw moeder verteld hebben, waarna zij u dwong om een abortus te ondergaan. U zou sindsdien geen kinderen meer kunnen krijgen, ondanks jullie kinderwens (CG p.8). Uit uw nadere verklaringen blijkt dat u door uw moeder werd omgepraat zodat u zou instemmen met de door haar voorgestelde abortus, dat u van deze beslissing inmiddels spijt heeft en dat u het gevoel heeft dat zij u hierbij misleid heeft, dat haar werkelijke motieven om u aan te zetten tot abortus niet overeenstemmen met wat zij u destijds voorhield (CG p.8-9). Uit uw relaas over deze betreurenswaardige gebeurtenis, die op zich niet door het CGVS betwist wordt, kan echter niet worden afgeleid dat u het slachtoffer werd van een intentionele daad van vervolging. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niet dat u actueel bij terugkeer naar Kirgizië een reël risico loopt op vervolging, dan wel op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Uit een lezing van het verzoekschrift, kan worden afgeleid dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), evenals van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers gaan vooreerst in op de vluchtelingenstatus.

Verzoekers volharden in hun vervolgingsvrees, waarbij ze stellen dat de commissaris-generaal het vluchtrelaas al te gemakkelijk afdoet op basis van enkele kleinere tegenstrijdigheden. Zij gaan in op de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en stellen als volgt:

“•Verzoekers leggen een verschillende verklaring af met betrekking tot de feiten in 2017: eerste verzoeker zegt dat hij onderweg was naar huis, tweede verzoekster stelt dat ze beiden bezig waren aan de voorbereiding van het verjaardagsfeest van haar dochter.⁴ Dit is slechts een klein verschil, te meer dit

verschil niet ter zake dienend is om te beoordelen of verzoekers in aanmerking komen voor het statuut van internationale bescherming.

- Eerste verzoeker herinnert zich vervolgens dat hij - na de klap - in het ziekenhuis is wakker geworden. Dit staat niet haaks op de verklaring van tweede verzoekster, die verklaart dat ze eerste verzoeker gevonden heeft en dat ze met de taxi naar het ziekenhuis zijn gereden.⁵ Geheugenverlies na zo'n zware klap op zijn hoofd (waarbij eerste verzoeker het bewustzijn verloren heeft) is niet abnormaal. Eerste verzoeker verklaart dit ook zelf:

De laatste keer in 2017, wanneer ik een slag op mijn hoofd kreeg, mijn hoofd was gebroken met iets zwaars. Het is ook gehecht geweest, ik heb daarna heel veel problemen met het geheugen.

(...)

- vertel eens wat er in 2017 nog gebeurd is?

Mijn hoofd werd gebroken.

(...)

- Eerste verzoeker verklaart dat hij een schedelbreuk had, maar dat hij ook een hoofdwonde had. Deze verklaringen zijn niet tegenstrijdig, sterker nog, ze zijn complementair. Eerste verzoeker verklaart letterlijk dat zijn hoofd gebroken was met iets zwaar en daarna gehecht is.⁸ Eerste verzoeker is nooit erop teruggekomen dat de breuk geen schedelbreuk of geen hechting was. Bovendien moet zowel bij een schedelbreuk als bij een hoofdwonde ooit de gebroken delen terug gehecht worden...

- Verweerder weerhoudt een verschillend aantal geweldsincidenten, aangehaald door beide verzoekers⁹ en meent dat op basis hiervan het asielrelaas "talrijke ernstige tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en omissies en anomalieën" zou bevatten, quod non. Verzoekers verwijzen naar de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster:

"(...)

- tussen 2017 en 2021, zijn er dan nog incidenten geweest?

Veel. Hij heeft nog een letsel aan zijn been, en dan nog geslagen. En zijn neus gebroken.

- dat is niet concreet genoeg, welke incidenten tussen 2017 en 2021?

Ik herinner me niet val elke datum. Kleine dingen weet ik niet eens meer, maar er waren er veel. In 2018 ook.

(...)

- als u moet schatten, over hoeveel incidenten gaat het dan waarbij hij verwondingen had?

Ik weet niet goed, hij verzwijgt ook veel.

- maak eens een schatting van het aantal incidenten waar u wel over weet?

Meer dan 8 of 10, dat ik zelf gezien had. Dat hij vb; naar huis kwam en ik het zag op zijn lichaam.

(...)" (eigen onderlijning)

Tweede verzoekster neemt dus veel meer gevallen in aanmerking dan eerste verzoeker effectief

Er is dus allerm minst sprake van "manifest bedrieglijke verklaringen", waardoor de verklaringen "volstrekt ongeloofwaardig zouden zijn".

Verzoekers verschaffen verder een theoretische uiteenzetting omtrent de gedeelde bewijslast, de omkering van de bewijslast in het kader van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en het voordeel van de twijfel vervat in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat aan alle voorwaarden van het voordeel van de twijfel is voldaan en stellen als volgt:

"Verweerder meent van niet, en verwijst daarvoor naar de valse documenten die verzoekers gebruikt hebben om initieel verblijf te kunnen krijgen in België. Ten eerste is geen onderzoek gebeurd naar de achterliggende redenen waarom verzoekers in het bezit waren van valse documenten en hoe zij deze hebben verkregen. Ten tweede is ook op geen enkele manier aangetoond dat verzoekers wisten dat de documenten vals waren. Het spreekt voor zich dat personen die moeten vluchten uit hun herkomstland vaak geen officiële documenten kunnen bekomen door de precaire situatie waarin zij verkeren.

Verzoekers hebben aan een persoon gevraagd om hen geldige reisdocumenten te bezorgen, en zij dachten dat deze in orde waren. Zij waren niet op de hoogte van het feit dat deze documenten vals waren.

Verzoekers verwijzen naar hun omstandige verklaringen afgelegd bij verweerder:

"(...)

- u kan me toch niet wijsmaken dat u niet wist dat die documenten vals waren?

Ik wist het niet. Ik ken die procedures niet. Ze zeiden dat de helft van BE met die documenten rondloopt, dat we geen asiel moesten vragen, dat we die documenten moesten kopen en geen problemen zouden hebben. Ze zeiden dat iedereen dat doet en iedereen normaal rondloopt. Ik stelde veel vragen. Ze zeiden kijk naar hen, ze hebben allemaal zulke documenten, als ik het wist dat het vals was, de politie zei ook zelf dat ik me heb aangeboden met die valse documenten, ze waren zelf verbaasd erover. Ze zeiden dat het officiële legale documenten waren. Dat is alles. En verder zijn we naar OC gestuurd en we hebben toen

direct asiel aangevraagd, als we in begin hadden geweten waren we onmiddellijk naar hier gekomen en asiel aangevraagd.

Het is duidelijk dat verzoekers het verblijfsrecht verwarren met het recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie. Eens te meer nu zij zonder problemen met de Roemeense documenten zonder problemen naar Spanje en Nederland zijn kunnen trekken. Uit deze verklaring blijkt ook de redelijke verantwoording waarom verzoekers zo “lang” gewacht hebben met het indienen van hun asielaanvraag: ze wisten niet dat de documenten vals waren. Het is pas na deze ontdekking dat zij hun verblijfsstatus op orde wouden krijgen door asiel aan te vragen. Dit is tijdig gedaan, met name de dag na de arrestatie”.

Verzoekers verstrekken verder een korte theoretische uiteenzetting omtrent de actoren van vervolging en het vereiste verband tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging. Verzoekers verwijzen naar de verklaringen afgelegd door verzoeker, op grond waarvan vaststaat dat er sprake is van een vervolging omwille van zijn ras.

In een volgend onderdeel gaan verzoekers in op het gebrek aan afdoende bescherming in hun land van herkomst, waarbij zij erop wijzen dat corruptie een wijdverspreid probleem is in Kirgizië. Zij verwijzen dienaangaande naar een rapport van US Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “2021 Country Reports on Human Rights practices: Kyrgyz Republic”. Zij concluderen dat Kirgizië onvoldoende bescherming kan bieden tegen de racistische daden van vervolging door verzoekers schoonbroer.

Verzoekers gaan verder in de op de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij verschaffen een theoretische uiteenzetting omtrent de voorwaarden tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij geven aan dat zij door de commissaris-generaal nooit zijn bevestigd omtrent eventuele elementen van ernstige schade, waarbij zij erop wijzen dat zij nochtans wel een risico op een vernederende behandeling vrezen. Zij verwijzen dienaangaande naar hun uiteenzetting omtrent de vluchtelingenstatus.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal te weinig eigen onderzoek heeft gevoerd, waarbij hij eigen informatie had kunnen inwinnen. Verzoekers menen dan ook dat de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn onderzoekplicht. Zij benadrukken de samenwerkingsplicht en de invulling van de bewijswaarde van verklaringen en documenten, waarbij zij verwijzen naar het arrest Singh van het EHRM, naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, rechtspraak van het Hof van Justitie en het rapport van UNHRC “Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”, dd. mei 2013.

Verzoekers stellen dat: *“Het standpunt van verweerder dat de verklaringen van verzoekers en de door hen ingeroepen vrees als niet-ontvankelijk dienen te worden afgewezen, en dus niet dienen onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen. Gezien het totaal gebrek aan enig eigen afdoend onderzoek in concreto door verweerder is de bestreden beslissing niet wetsconform genomen. Ondanks de veelheid aan informatie en stukken is geen enkel onderzoek die naam waardig naar de achterliggende feiten is gebeurd. Er zijn dus wél degelijk voldoende elementen aanwezig in het dossier waaruit blijkt dat verzoekers voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, minstens zo veel dat dit ten gronde wordt onderzocht”.*

Verzoekers verwijzen verder naar “de recente problemen” in hun herkomstland en hekelen het gebrek aan onderzoek door de commissaris-generaal naar het risico op een mensonterende behandeling, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas. Verzoekers verwijzen naar “een van de vele incidenten die zich voordeden in Kirgizië”, waarbij zij citeren uit twee nieuwsartikels, die rapporteren over slachtoffers bij grensconflicten tussen Tadzjikistan en Kirgizië. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad, aangaande de elementen waarmee rekening wordt gehouden bij de beoordeling van het willekeurig geweld en de persoonlijke omstandigheden.

2.2. Verzoekers verschaffen in hun inventaris der stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, een overzicht van de door hen gehanteerde openbare bronnen, evenals de door hen geciteerde rechtspraak.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op

basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld,

rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar hun herkomstland te worden bedreigd door de familie van verzoekster, meer in het bijzonder door haar jongste broer. Haar familie gaat immers niet akkoord met het huwelijk tussen verzoeker, die een orthodox christen en Koreaans van origine is, en verzoekster, die moslima en etnisch Kirgizisch is. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas, verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, die door verzoekers niet worden betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) verzoeker kan bijzonder weinig details verstrekken over het familiefeest van zijn schoonfamilie in 2014, alwaar hij betrokken geraakte in een zwaar gevecht met zijn jongste schoonbroer, ten gevolge waarvan hij anderhalve maand in het ziekenhuis diende te verblijven, en waarbij verzoekster zelfs helemaal geen melding heeft gemaakt van dit ernstige incident in 2014;
- (b) er is sprake van flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, met betrekking tot het incident in 2017, waarbij (i) verzoeker stelt dat hij werd aangevallen door zijn schoonbroer toen hij terugkwam van zijn werk, dat hij opnieuw bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis alwaar zijn hoofdwonde werd gehecht en hij dezelfde dag opnieuw naar huis kon gaan; (ii) verzoekster stelt dat het gezin de verjaardag van haar dochter aan het voorbereiden waren, wanneer verzoeker buiten werd aangevallen door zijn schoonbroer en zij hem heeft gevonden in een park, waarna verzoeker met een taxi naar het ziekenhuis werd gevoerd en dat hij anderhalve maand in het ziekenhuis diende te blijven;
- (c) verzoeker verklaart in 2018 opnieuw te zijn aangevallen door zijn schoonbroer, doch nadien verduidelijkt hij dat hij gewond geraakte nadat hij drie vreemden kruiste, waarvan hij enkel vermoedt dat deze zijn gestuurd door zijn schoonbroer, waarbij bovendien tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen van verzoeker en verzoekster, waarbij eerstgenoemde verklaarde dat hij enkel een schrammetje overhield aan de aanval en laatstgenoemde verklaarde dat verzoeker zwaar werd geslagen en blauwe plekken had;
- (d) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal aanvallen, waarbij verzoeker stelt dat er zich vier incidenten hebben voorgedaan – in 2014, 2017, 2018 en 2021 – en verzoekster stelt dat er zich in de periode 2017-2021 veel incidenten hebben voorgedaan, waarvan minstens 8 à 10 incidenten waarin verzoeker verwondingen opliep;
- (e) er is sprake van wisselende verklaringen omtrent de vraag of verzoekers schoonbroer aanwezig was bij de laatste aanval op 31 december 2021, waarbij verzoeker eerst meermaals verklaart dat hij zelf aanwezig was en naderhand stelt dat hij niet aanwezig was;
- (f) verzoekers leggen geen enkel begin van bewijs voor, terwijl zij verklaren beroep te hebben gedaan op de politie en dat verzoeker tevens meermaals diende te worden gehospitaliseerd, waarbij de bewering dat verzoekers halsoverkop dienden te vertrekken met slechts enkele koffers geen verschoning vormt, aangezien zij slechts enkele maanden na het laatste incident zijn vertrokken, omdat zij nog eerst alle nodige reisdocumenten geregeld hadden;
- (g) verzoekers hebben niet onmiddellijk na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming ingediend, waarbij zij ervoor opteerden om zich bij de gemeente aan te bieden met valse

Roemeense identiteitsdocumenten, waarbij deze handelswijze niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging.

Specifiek wat betreft verzoekster, wordt nog gesteld dat als dusdanig niet wordt getwijfeld aan de verklaringen dat zij in het begin van haar relatie met verzoeker door haar moeder werd omgepraat om een abortus te ondergaan, doch dat uit deze verklaringen niet kan worden afgeleid dat verzoekster het slachtoffer werd van een intentionele daad van vervolging.

4.1.3. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Verzoekers hekelen de door de commissaris-generaal gedane beoordeling, waarbij zij stellen dat hun vluchtrelaas al te gemakkelijk wordt afgedaan op basis van “*enkele kleinere tegenstrijdigheden*”. Zij gaan in op de tegenstrijdige verklaringen, afgelegd met betrekking tot het incident in 2017, waarbij zij aangeven dat (i) de verklaring dat enerzijds verzoeker onderweg was van zijn werk en anderzijds het gezin de verjaardag van verzoeksters dochter aan het voorbereiden waren, slechts een klein verschil is; (ii) de precieze omstandigheden hoe hij werd gevonden en naar het ziekenhuis werd gebracht niet sterk verschillen, waarbij het bovendien niet abnormaal is dat verzoeker een zeker geheugenverlies had na een zware klap op het hoofd en (iii) de verklaringen omtrent de schedelbreuk, dan wel hoofdwonde veeleer complementair dan tegenstrijdig zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden trachten te bagatelliseren, doch hiermee werpen zij geen nieuw licht op de zaak. Bovendien, verschoont het gegeven dat verzoeker na de klap op zijn hoofd mogelijks een zeker geheugenverlies zou hebben geleden, niet zonder meer de tegenstrijdige verklaringen omtrent het incident. Het gaat om een gewelddadig incident op verzoekers persoon, bovendien – luidens verzoekers eigen verklaringen – niet het eerste incident, zodat kan te worden verwacht dat verzoeker zich hier naderhand bij zijn echtgenote verder over zou informeren. Alleszins kan de Raad ook enkel vaststellen dat verzoekers niets inbrengen tegen de correcte en pertinente vaststelling dat er sprake is van flagrant tegenstrijdige verklaringen omtrent de hospitalisatieduur van verzoeker. Waar verzoeker verklaarde dat hij op éénzelfde dag werd opgenomen in het ziekenhuis en opnieuw werd ontslagen, stelde verzoekster dat verzoeker anderhalve maand in het ziekenhuis diende te verblijven. Dit betreffen sterk tegenstrijdige verklaringen, omtrent een nochtans fundamenteel element van het geweldsincident van 2017, zodat de geloofwaardigheid van dit incident ernstig wordt ondergraven.

Verzoekers gaan verder in op de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent het aantal geweldsincidenten, waarbij zij stellen dat verzoekster “*dus veel meer gevallen in aanmerking [neemt] dan de eerste verzoeker effectief ondergaan heeft*”. Dit betreft evenwel niet meer dan het louter *a posteriori* trachten in overeenstemming te brengen van tegenstrijdig bevonden verklaringen. Dit is niet overtuigend. Verzoekers kunnen er immers niet aan voorbijgaan dat verzoekster omtrent de acht à tien incidenten, die zij heeft benoemd, uitdrukkelijk stelt dat het gaat om incidenten “*dat ik zelf gezien had*” (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO verzoekster, p. 7). Bovendien laten verzoekers volgende passage in de bestreden beslissingen, die pertinent en correct is, onbesproken: “*Nog opvallender is bovendien dat uw echtgenote geen enkele melding heeft gemaakt van dit eerste, ernstige incident in 2014 (CGVS vragenlijst vrouw, CG gehoorverslag vrouw). Ze geeft bovendien aan dat u slechts 2 keer in het ziekenhuis belandde na een incident, en dat dit in 2017 en 2021 was (CG echtgenote, p.6).*” Dat verzoekster geen enkele melding maakt van dit incident, terwijl (i) dit het allereerste ernstige geweldsincident is waarmee het koppel werd geconfronteerd; (ii) het plaatsgreep tijdens een familiefeest van verzoeksters familie; (iii) verzoeker, luidens zijn eigen verklaringen, ten gevolge hiervan anderhalve maand in het ziekenhuis verbleef en (iv) verzoekster, luidens de verklaringen van verzoeker, de politie hierover heeft opgeroepen, tast de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas op ernstige wijze aan.

4.1.6. De Raad wijst verder nog op volgende pertinente passage in de bestreden beslissingen, die door verzoekers volledig onbesproken wordt gelaten: “*U stelde nog dat het enige overige incident zich zou hebben voorgedaan op 30 december 2021. U verklaarde ten overstaan van het CGVS dat u die dag door vier onbekenden in een auto werd meegenomen, geslagen werd, u werd bedreigd dat u niet meer met uw vrouw mocht samenblijven en dat men u volgende keer zou doden (CG p. 18-19). U stelde duidelijk dat uw schoonbroer hierbij zelf niet aanwezig was (CG p.19). Nochtans werd u eerder tijdens het persoonlijk*

onderhoud gevraagd wanneer u uw jongste schoonbroer voor het laatst in levende lijve gezien had, waarop u repliceerde : *“Het was in 2021, op 30 december. Toen was het laatste gevecht”. U voegde er zelfs nog expliciet aan toe : “De laatste keer, toen dit gebeurde, zei hij : volgende keer maak ik je gewoon dood. Dat herinner ik me heel goed”(CG p. 8). U spreekt zichzelf dan ook duidelijk tegen over het al dan niet aanwezig zijn van uw schoonbroer bij het laatste incident dat zich voor uw vertrek uit Kirgizië zou hebben voorgedaan. Opnieuw zijn uw beweringen over de kern van uw relaas, met name ernstige gewelddaden gepleegd door uw schoonbroer, manifest tegenstrijdig en dus ongeloofwaardig.”* De Raad treedt deze beoordeling van de commissaris-generaal bij.

4.1.7. Eveneens onbesproken door verzoekers, is volgende passage in de bestreden beslissing getroffen ten aanzien van verzoekster: *“Hoewel u verwijst naar de problemen die uw echtgenoot zou gekend hebben, geeft u ook aan dat u zelf ook onder druk werd gezet door uw familie om uw echtgenoot te verlaten. Ze probeerden u verbaal te overtuigen om van hem weg te gaan, en scholden u soms ook uit. Desondanks bleef u zelf nog contact houden met hen (CG p. 7-8). U haalt ook aan dat u aan het begin van jullie relatie, in 2013, zwanger was geraakt. U zou dit nieuws zelf aan uw moeder verteld hebben, waarna zij u dwong om een abortus te ondergaan. U zou sindsdien geen kinderen meer kunnen krijgen, ondanks jullie kinderwens (CG p.8). Uit uw nadere verklaringen blijkt dat u door uw moeder werd omgepraat zodat u zou instemmen met de door haar voorgestelde abortus, dat u van deze beslissing inmiddels spijt heeft en dat u het gevoel heeft dat zij u hierbij misleid heeft, dat haar werkelijke motieven om u aan te zetten tot abortus niet overeenstemmen met wat zij u destijds voorhield (CG p.8-9). Uit uw relaas over deze betreuenswaardige gebeurtenis, die op zich niet door het CGVS betwist wordt, kan echter niet worden afgeleid dat u het slachtoffer werd van een intentionele daad van vervolging. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niet dat u actueel bij terugkeer naar Kirgizië een reëel risico loopt op vervolging, dan wel op het lijden van ernstige schade”. De Raad treedt de commissaris-generaal eveneens bij in deze beoordeling.*

4.1.8. Waar verzoekers nog volharden dat zij niet wisten dat de door hen gebruikte Roemeense identiteitskaarten vals waren, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, waar deze stelt dat: *“U insinueert dat u zich om de tuin heeft laten leiden, dat u opgelicht werd (CG p.10-11). Dergelijke vergoelijking kan geenszins aanvaard worden. Jullie hebben zelf doelbewust jullie komst naar Europa georganiseerd en zijn beiden universitair geschoold (zie administratief dossier DVZ). Er mag dan ook aangenomen worden dat jullie in staat waren om betrouwbare informatie over de verblijfsprocedures en mogelijkheden in België op te zoeken en een geïnformeerde beslissing te maken over welke stappen jullie dienden te ondernemen om zich op legale wijze in België te vestigen en de mogelijkheden om internationale bescherming aan te vragen.”* Het louter volharden in de eigen verklaringen, volstaat niet om hier een ander licht op te werpen. Dat personen die moeten vluchten uit hun herkomstland vaak geen officiële documenten kunnen bekomen door de preciaire situatie waarin zij verkeren, vormt bovendien evenmin een verschoning. Het gaat er in deze niet om dat verzoekers geen officiële identiteitsdocumenten zouden hebben neergelegd, doch wel dat zij gebruik hebben gemaakt van valse documenten en hiermee hebben getracht een verblijfsrecht in België te bekomen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers, alvorens zij hun herkomstland verlieten, nog wel in de mogelijkheid waren om eerst de nodige stappen te ondernemen om geldige visa type C te regelen voor henzelf en verzoeksters kind. Het is ook met deze geldige visa dat verzoekers Europa zijn binnengekomen. Zij hebben dus niet de Roemeense documenten gebruikt om *“zonder problemen naar Spanje en Nederland [te] kunnen trekken”*.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontcrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

4.1.9. Verzoekers laten de pertinente beoordeling van de commissaris-generaal van de neergelegde documenten, die door de Raad wordt bijgetreden, onbesproken.

4.1.10. Uit wat voorafgaat en de verklaringen van verzoekers in acht nemend, is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' problemen met de familie van verzoekster en in het bijzonder met haar jongste broer, omwille van de tegenkanting tegen hun huwelijk. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1,

A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Waar verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Aangezien het vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kunnen zij zich hier niet op beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig, artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekers hekelen het gebrek aan een ambtshalve onderzoek van de commissaris-generaal naar deze omstandigheid, waarbij zij tevens een theoretische uiteenzetting verschaffen over de samenwerkingsplicht. Zij stellen dat er wel degelijk voldoende elementen in het dossier aanwezig zijn waaruit blijkt dat zij voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Tevens stellen zij dat hun rechten van verdediging worden geschonden, in zoverre de Raad zou oordelen dat hijzelf geen bijkomende informatie kan opvragen of onderzoeken en de commissaris-generaal deze informatie ook niet opvroeg of onderzocht. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoekers weliswaar kritiek uiten op de bestreden beslissingen, doch dat zij geen elementen aandragen die er alsnog op wijzen dat er in Kirgizië sprake is van een situatie van willekeurig geweld, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de devolutieve werking van huidig beroep, stond het verzoekers vrij om alle nodige informatie, die zouden wijzen op een dergelijke situatie, aan te dragen. Verzoekers komen evenwel niet verder dan het verwijzen naar twee krantenartikelen, waarin wordt gesproken over geweldsincidenten in de grensregio tussen Tadzjikistan en Kirgizië. Deze krantenartikelen volstaan geenszins, opdat kan worden aangenomen dat er in Kirgizië sprake is van een situatie van willekeurig geweld, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat verzoekers verklaarden afkomstig te zijn van Bishkek, wat niet is gelegen aan het grensgebied met Tadzjikistan (zie NPO verzoeker, p. 11 en NPO verzoekster, p. 8).

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers dreigen te worden vervolgd in hun herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen verzoekers de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat, dit

alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES